

VIRGINIA
ANDREWS®

VERWAAIDE
BLADEREN

LENTE SERIE 2

Virginia Andrews®

Verwaaide bladeren

boek 2 in de Lente-serie

De Fontein

Proloog

Met mijn handen gevouwen op mijn schoot zat ik op het voeteneinde van mijn bed te wachten tot Felix, de chauffeur van oma Emma March, mij en mijn twee koffers zou komen halen. Het was zo stil die ochtend dat het leek of ik onzichtbare oorbeschermers droeg. Ik kon alleen mijn herinneringen horen: de gedempte geluiden van mijn vader en moeder die weer ruziemaakten achter de gesloten deur van hun slaapkamer aan de overkant van de gang, de klakken-de voetstappen van Nancy, de dienstmeid, die door de gang liep om mijn kamer of die van mijn broer Ian, schoon te maken, Ian die het geluid imiteerde van een of ander insect dat hij bestudeerde, de stem van oma Emma die weerklonk van de andere kant van het huis als ze een bevel gaf aan iemand van het personeel.

Terwijl ik zat te wachten besepte ik plotseling waarom ik me niet zo heel erg ongelukkig voelde dat ik het prachtige huis van mijn grootmoeder moest verlaten. Het was nooit een echt thuis voor me geweest. Meer een geleende ruimte. Moeder zei vaak dat zelfs de lucht die we inadenden geleend was. Mijn broer Ian en ik moesten erg voorzichtig zijn met alles wat we aanraakten, zelfs in onze eigen kamers. Zogenaamd onnodig lawaai was verboden. Vaak betrapten we ons erop dat we fluisterden, zelfs als oma Emma niet thuis was. We gedroegen ons alsof we geloofden dat ze altijd als ze ergens naartoe ging, haar schaduw achterliet om ons te bespioneren en verslag uit te brengen. In elke hoek, achter elke stoel, achter elke gesloten kastdeur scholen klikspanen.

De regels zwermde om ons heen als boze bijen die ons zouden

steken bij het geringste teken van een overtreding. Vlak voordat ik 's avonds in slaap viel kon ik horen hoe het huis zelf me er zangerig aan herinnerde: 'Pas op dat je geen meubels of ramen vies maakt. Zet niets van zijn plaats. Kom niet met vuile voeten binnen. Loop op eieren. Doe de lichten uit. Heb respect voor me. Denk aan me als aan een heel beroemde kathedraal en behandel mij met hetzelfde respect.'

Vanaf de eerste dag nadat we ons eigen huis hadden verkocht en bij oma Emma waren ingetrokken omdat papa financiële problemen had, droomde mijn moeder al van haar vertrek. Zodra ze door de grote dubbele mahoniehouten deur met het goudbeschilderde, handgemaakte wapen van de Marches in het midden van elk van die deuren, naar binnen stapte, en onze eigendommen als in een rouwstoet de trap op volgde, voelde ze zich in diepe schaduwen gehuld, bezwaard, alsof iemand haar dwong lagen dikke winterjassen te dragen. Elke dag verdween de opgewektheid verder uit haar ogen, en later betrapte ik haar er vaak op dat ze uit de ramen staarde als iemand die achter de tralies van een gevangenis zon op een ontsnapping. Zelfs in deze luxueuze, rijke wereld zag ze er arm, misplaatst, dakloos en vergeten uit, of, zoals Ian zei: 'Een gevangene van omstandigheden waarover ze geen controle had.'

Uiteindelijk waren we allemaal gevangenen van die omstandigheden, zelfs oma Emma.

Niemand zou vermoed hebben dat gelukkige en vrolijke dagen voor ons een uitzondering waren. Per slot waren wij de rijke familie March. Die paar gelukkige dagen waren onze eigen vrije dagen, die net vaak genoeg voorkwamen om ons, vooral mijn moeder, ervoor te behoeden dat we verdronken in een zee van depressiviteit. Ze steeg op uit een duistere wanhoop, haalde diep adem in de zon en zonk dan weer weg, in afwachting van een volgende kans op een lach.

Jammer dat we niet méér gelukkige tijden hadden om op een soort spaarrekening te deponeren, dacht ik, waaruit we konden putten als we weer dringend behoefte hadden aan een oppepper.

Dan zouden we altijd een appeltje voor de dorst hebben. Wie dat kon, wie een kluis vol prachtige herinneringen had, was rijk, rijker dan oma Emma, wier man een van de topmensen was van Bethlehem Steel tijdens het zogenaamde gouden tijdperk.

Mijn grootouders werden toen beschouwd als royalty, en in de hogere kringen werden ze nog steeds behandeld als vorsten. Ze bewoog en gedroeg zich zo waardig en beheerst als een koningin die slechts hoefde te knikken of haar hand op te heffen om deuren te openen, gordijnen op te halen, de gehoorzaamheid te bevelen van niet alleen bedienden maar van schijnbaar alles en iedereen om haar heen, zelfs vogels en wolken. Alleen mama bleef buiten haar bereik.

Mama en oma Emma konden nooit met elkaar overweg. Ze konden elkaar in de gang passeren zonder elkaar zelfs maar aan te kijken. Mama geloofde dat mijn grootmoeder vond dat ze niet goed genoeg was om met een March te trouwen. Moeder zei altijd dat oma Emma erop stond dat we bij haar kwamen wonen, niet omdat ze medelijden met ons had en ons wilde helpen, maar omdat ze ons onder de duim wilde houden, om zeker te weten dat we geen afbreuk zouden doen aan het fraaie imago van de Marches en hun vlekkeloze reputatie. Er was niet veel van ons leven waarvan ze niet op de hoogte was, dat ze niet wilde beïnvloeden en veranderen, en papa bood weinig weerstand.

‘Je hebt niet alleen lemen voeten, Christopher,’ hoorde ik mama eens tegen papa zeggen. ‘Je hele lichaam en ziel zijn van klei, en je moeder kneedt en vormt ze, of doet er nog steeds pogingen toe. Iedereen zou verwachten dat ze het langzamerhand wel zou opgeven, maar zo niet Emma March. Ze geeft nooit een nederlaag toe. Gek genoeg, ben ik niet degene aan wie ze zich het meest ergert.’

Meestal negeerde papa de klachten en kritiek van mama of haalde zijn schouders op en ging verder met zijn bezigheden. Klachten en kritiek, zowel van mama als van mijn grootmoeder, waren voor hem wat vliegen waren voor een olifant. En zelfs als hij er enige aandacht aan schonk en ze echt hoorde, wimpelde hij ze af met een gebaar of

een lach. Mijn grootmoeder zei dat hij in dat opzicht een kloon was van zijn vader. Ik had mijn grootvader nooit gekend, dus kon ik dat niet beoordelen. Ian had hem een tijdje gekend voordat hij stierf, maar vertelde me dat hij toen niet oud genoeg was om zich een mening over hem te vormen, al dacht hij niet dat hij hem sympathiek zou hebben gevonden als hij langer had geleefd. Ik had geen enkele reden om daaraan te twijfelen, want mama scheen het eens te zijn met oma Emma's mening over mijn vader en grootvader.

'De March-mannen zijn egoïsten. Hun blik is naar binnen gekeerd. Ze zien niemand anders,' mompelde ze, als ze een klacht uitte en hij haar negeerde.

Ik had dat nooit duidelijker gezien dan toen mijn moeder hem vertelde dat zijn kleine meisje de geheimzinnige grens met de vrouwelijke staat had overschreden. Op zevenjarige leeftijd was mijn lichaam als een ongeduldige Olympische hardloper uit de startblokken naar voren geschoten nog voordat het startpistool was afgestaan. Soms had ik het gevoel dat ik overhaast in de puberteit terecht was gekomen omdat mijn lichaam schijnbaar van de ene dag op de andere had besloten te beginnen met de ontwikkeling van mijn borsten en mijn billen, met het versmallen van mijn middel en met de menstruatie.

Het meest afschrikwekkende wat ik had afgeluisterd was dat de dokter tegen mama zei: 'Ja, Carol, het is biologisch mogelijk dat ze zwanger wordt', en dat terwijl ik pas in groep twee zat. In mijn beschermde leventje, op een particuliere school, met door oma Emma geselecteerde vriendinnetjes, had ik weinig contact gehad met de reële wereld. Ik wist ook niet hoe vrouwen zwanger werden. Dat had altijd behoord tot het 'later'. Later vertel ik je dit, later vertel ik je dat.

Zo lang mogelijk hield mama mijn versnelde ontwikkeling verborgen voor oma Emma, die de familie March zo'n perfect en bijzonder aanzien gaf, dat een verkoudheid op de vlucht zou slaan voor haar dreigende blik. We mochten niets ongewoons doen of iets dat op een of andere manier als abnormaal zou worden be-

schouwd. In feite hoorden leden van de familie March in haar ogen te perfect en sterk te zijn om enig teken te geven van moeilijkheden of ziekte. Als oma Emma ook maar het geringste symptoom vertoonde van een of andere kwaal, weigerde ze haar kamer te verlaten. De wereld moest bij haar binnen worden gebracht tot ze weer een March was.

Omdat ik dat wist, ermee had geleefd en haar van nabij had meegemaakt, besepte ik hoe groot haar depressie en verslagenheid moesten zijn nu ze in het ziekenhuis lag, geveld door een beroerte, gedwongen in bed te blijven, afhankelijk van artsen, verpleegsters en medicijnen. Ze was omlaag gegleden van de March-berg. Het was ironisch dat we allebei verraden waren door ons lichaam, dat van haar door het erkennen van haar leeftijd, dat van mij door het weigeren daar rekening mee te houden.

Ian, die geloofde dat niets toevallig gebeurde, dat voor alles een begrijpelijke en verklaarbare reden was, of wat hij noemde oorzaak en gevolg, vertelde eens over de neergang van onze familie:

‘Oma Emma en haar man, Blake, schiepen papa’s persoonlijkheid en zwakten, door de wijze waarop ze hem grootbrachten. Ze verwenden hem en maakten hem egoïstisch. Daarom was hij geen goede vader voor ons en geen goede echtgenoot voor onze moeder, daarom mislukte hij in zaken en werd hij een rokkenjager.’

‘Wat is een rokkenjager?’ vroeg ik.

Ians vocabulaire was mijn leeftijd – en zelfs zijn eigen leeftijd – jaren vooruit.

‘Hij heeft seks met andere vrouwen, Jordan.’

‘Je bedoelt met die kikkervisjes en eitjes?’

Hij had het me een keer allemaal uitgelegd en me afbeeldingen laten zien van sperma die me hadden doen denken aan kikkervisjes. In die tijd had ik de grootste moeite het ingewikkelde proces te begrijpen van de menselijke voortplanting. Op mijn zevende verjaardag gaf Ian me een boek erover. Mama was verbaasd, maar vond dat het eigenlijk wel verstandig was. In haar ogen was Ian altijd verstandiger dan mijn vader, misschien wel dan vooral mijn vader. Oma

Emma daarentegen vond het boek en het feit dat Ian het me cadeau had gedaan, weezinwekkend. Evenmin als papa had ze nooit iets van Ian begrepen.

‘Luister nou,’ zei hij vol ongeduld over mijn vragen en onderbrekingen. ‘Ik heb het over onze familie, onze vader. Zijn opvoeding leidde ertoe dat hij deze keuzes en fouten maakte. Moeder reageerde op zijn fouten en wilde van hem scheiden. Oma Emma, die weigerde het woord *mislukking* toe te staan in het vocabulaire van de familie March, haalde moeder over om terug te krabbelen. Maar zoals je weet, belde ze hen op in de Pocono Mountains in de vakantie-bungalow van de familie, waar ze waren om hun problemen te bespreken, en vertelde hun die leugens over ons. Ze beschuldigde mij ervan dat ik pervers was omdat ik je vroegtijdige ontwikkeling bestudeerde en ze me betrapte toen ik bezig was de maat te nemen van je ontlukende borsten.’

‘Pervers is niet fraai,’ zei ik hoofdschuddend. Ik wilde altijd graag met alle kennis pronken waarover ik beschikte. Ik wilde zijn respect, meer nog dan zijn liefde.

‘Natuurlijk is het dat niet. Het is walgelijk. Maar als ze dat niet had gedaan, als ze niet had gebeld, zou papa niet zo halsoverkop in dat noodweer zijn weggereden. Dan zouden ze dat ongeluk niet hebben gehad. Zijn benen zouden niet verlamd zijn, moeder zou niet in een coma liggen en oma Emma zou niet die sadistische vrouw, miss Harper, hebben aangenomen om voor ons te zorgen.’

‘En jij zou haar niet hebben vergiftigd,’ kon ik er nu aan toevoegen. Hij had rattengif weggenomen uit de schuur van de tuinman en in het glas water hebben geroerd dat naast miss Harpers bed stond. Ze had ons erg wreed behandeld, en toen Ian me stiekem had meegenomen naar het ziekenhuis in Philadelphia om onze moeder te bezoeken, had ze hem gestraft door al zijn dierbare wetenschappelijke spullen uit zijn kamer weg te halen, en ook zijn privénotitieboekje.

Ian was al weg toen oma Emma haar beroerte kreeg. Toen ik nadenkt over alles wat Ian me had verteld, kwam ik, net als Ian zou

hebben gedaan, tot de conclusie dat die beroerte veroorzaakt was door alle voorafgaande verschrikkelijke gebeurtenissen die haar nu dag en nacht achtervolgden. Haar ijzeren wil was eindelijk gebroken onder het gewicht ervan, en ze was ingestort. Maar zelfs toen, zelfs nu nog, in haar huidige conditie na haar beroerte, wist ze de teugels in handen te houden en onze familie haar wil op te leggen.

Ze zorgde ervoor dat ik bij haar zus zou gaan wonen, mijn oudtante Frances Wilkens, in een boerderij die mijn grootvader en grootmoeder vele jaren geleden op een openbare verkoping hadden gekocht. Ze behield de controle over het familievermogen en dwong papa in alles toe te stemmen. Ze was niet thuis, maar haar schaduw was achtergebleven op de muren en bracht verslag aan haar uit. Elk kostbaar antiek meubelstuk, elke kroonluchter, elk schilderij en beeldhouwwerk, ja zelfs elk gordijn wachtte op haar bevelen. Het huis bleef haar trouw, ze was nog steeds een vorstin, de koningin van Bethlehem, Pennsylvania. Ik kon het zelfs nu nog voelen, nu ik in mijn kamer zat, naar de deuropening staarde en wachtte op Felix.

Papa was beneden met zijn vroegere vriendin Kimberly, de vrouw die alle recente moeilijkheden had veroorzaakt. Hij was haar in het geheim blijven ontmoeten, en moeder had het ontdekt. Ik vroeg me af of hij in zijn rolstoel uit zijn kamer zou komen om afscheid te nemen. Met neergeslagen ogen en met vingers die zijn handpalmen kneedden zoals Nancy deeg kneedde, had hij me verteld dat mijn grootmoeder waarschijnlijk gelijk had om me naar oudtante Frances te sturen. Hij zou niet in staat zijn een echte vader voor me te zijn, en nu Ian in een of andere inrichting verbleef na wat hij miss Harper had aangedaan, zou ik me verschrikkelijk eenzaam voelen in dit grote oude huis.

Het had op het puntje van mijn tong gelegen te zeggen dat ik altijd eenzaam was geweest en hij nooit een echte vader voor me was geweest, maar ik had het samen met mijn tranen ingeslikt en me vastgeklampt aan de hoop dat mama gauw beter zou worden en me zou komen halen. Samen zouden we dan Ian gaan halen en op de

een of andere manier zouden we met elkaar weer een gezin vormen. Ik wenste het uit de grond van mijn hart, terwijl ik het medaillon betastte dat ze me voor mijn verjaardag had gegeven. Het bevatte foto's van haar en papa vlak nadat ze hun liefde hadden bezegeld met een huwelijk, beiden met een in goud gevatte glimlach. Ian fluisterde me toe dat die foto's een illusie waren. Hij gaf me de indruk dat ze zouden verdwijnen, dus controleerde ik geregeld of ze er nog waren.

Maar misschien had hij gelijk met die illusie. In de holle stilte van dit grote huis, waarin zelfs voetstappen leken te verzinken en teloor te gaan, leek het misplaatst enige hoop te koesteren. Als Ian hier was geweest, zou hij alles zorgvuldig hebben geanalyseerd en me hebben verteld waarom die sombere gevoelens in mijn hart huisden.

'Je vertrekt naar een plaats en een huis die je geen van beide ooit hebt gezien, om te gaan wonen bij iemand die je nooit hebt ontmoet, die je alleen kent van een oude foto of een vage zinspelning van oma Emma. Oudtante Frances is als een fantasie, een figuur uit een sprookjesboek.

'Je gaat naar een nieuwe school met leerlingen die je niet kent. Je hebt geen vader of moeder die je kan begeleiden en voor je zal opkomen. Alles zal onbekend, vreemd, zelfs angstaanjagend zijn.

'Je zult niemand hebben die je kunt bellen. Ik zit in een inrichting. Ik heb zelfs je brieven aan mij nooit beantwoord omdat oma Emma ze nooit aan me heeft doorgestuurd. Je weet niet eens waar ik precies ben. Niemand zal er met je over willen praten. Opbellen kun je me niet. Je hebt weer een brief geschreven waarin je me vertelt wat er met je gebeurd is, maar je kunt er niet op rekenen dat vader me die ook stuurt. Moeder kan je niet horen of met je praten, zelfs al kon ze je horen, en zoals oma Emma zou zeggen, onze vader verdrinkt in zelfmedelijden.

'Je moet nog steeds leren leven met je vroegtijdige puberteit. Als de moeders van andere meisjes van jouw leeftijd je zien, zullen ze waarschijnlijk niet willen dat hun dochters met je omgaan. Sommigen zullen denken dat je ouder bent en achterlijk of zoiets. Je hebt

er hier al iets van meegemaakt. Ze zullen zich bezorgd maken voor hun dochters. Ze zullen je in je gezicht niet abnormaal noemen, maar zo zullen ze wél over je denken. Het spijt me dat ik je dit allemaal moet vertellen, maar we moeten dit nuchter bekijken.'

'Wat moet ik dan doen?' vroeg ik aan de denkbeeldige Ian.

Hij zweeg. In gedachten kon ik zien hoe hij zijn ogen samenknep zoals hij altijd deed als hij ergens diep over nadacht. Ik wachtte geduldig, vertrouwend op mijn verbeeldingskracht en mijn geheugen om te weten wat Ians antwoord zou zijn.

Zijn ogen zouden plotseling verhelderen, zijn hele gezicht klaarde op bij het vinden van een antwoord. Dat antwoord kwam altijd van een magische plaats. Hij hoorde stemmen die niemand anders kon horen.

'Wees een March,' zei hij met zijn karakteristieke zelfvertrouwen. 'Wees als oma Emma.'

'Als oma Emma?'

'Ja.'

'Hoe?'

'Ook al ben je bang, zorg dat niemand het merkt. Zelfs jij niet,' voegde hij eraan toe en draaide zich naar me om met die ingehouden, zelfingenomen, arrogante glimlach.

Tweede druk, eerste in deze uitvoering, 2021

Oorspronkelijke titel *Broken Flower*

© Original English language edition © 2007 by The Vanda General Partnership
The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with
the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2007, 2021 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling Parma van Loon

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagillustratie Shutterstock

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 5910 7

ISBN e-book 978 90 261 5754 7

NUR 335, 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsofname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Van Virginia Andrews® zijn de volgende boeken verschenen:

De Dollanganger-serie: Bloemen op zolder, Bloemen in de wind, Als er doornen zijn, Het zaad van gisteren, Schaduwen in de tuin

De 'losse' titel: M'n lieve Audrina

De Casteel-serie: Hemel zonder engelen, De duistere engel, De gevallen engel, Een engel voor het paradijs, De droom van een engel

De Dawn-serie: Het geheim, Mysteries van de morgen, Het kind van de schemering, Gefluister in de nacht, Zwart is de nacht

De Ruby-serie: Ruby, Parel in de mist, Alles wat schittert, Verborgen juweel, Het gouden web

De Melody-serie: Melody, Lied van verlangen, Onvoltooide symfonie, Middernachtmuziek, Verstilde stemmen

De Weeskinderen-serie: Butterfly, Crystal, Brooke, Raven, Vlucht uit het weeshuis

De Wilde bloemen-serie: Misty, Star, Jade, Cat, Het geheim van de wilde bloemen

De Hudson-serie: Als een regenbui, Een bliksemflits, Het oog van de storm, Voorbij de regenboog

De Stralende sterren-serie: Cinnamon, Ice, Rose, Honey, Vallende sterren

De Willow-serie: De inleiding: Duister zaad, Willow, Verdorven woud, Verwongen wortels, Diep in het woud, Verborgen blad

De Gebroken vleugels-serie: Gebroken vleugels, Vlucht in de nacht

De Celeste-serie: Celeste, Zwarte kat, Kind van de duisternis

De Schaduw-serie: April, Meisje in de schaduw

De Lente-serie: Vertrapte bloem, Verwaaide bladeren

De Geheimen-serie: Geheimen op zolder, Geheimen in het duister

De Delia-serie: Delia's vlucht, Delia's geluk, Delia's gave

De Heavenstone-serie: De geheimen van Heavenstone, Gefluister in de nacht

De Sasha-serie: Wervelstorm, Donkere wolken

De Lorelei-serie: Dochter van de duisternis, Dochter van het licht

De Roxy-serie: Verlaten zusje, Roxy's verhaal